

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΜΙΑ ξερακιανή και δύστροπη Άγγλιδα ήταν η διευθύντρια της πανσιόν εκεί κάτω στην άκρη της θάλασσας. Την έλεγαν μίς Γκραϊύ και δεχόταν τους ξένους της μ' ένα καχύποπτο ύφος, σαν να ήσαν όλοι τους άμαρτωλοί, άξιοι να καούν μέσα στην αναλυτή πίσσα της Κολάσεως.

— Έσεϊς είσατε ο Άντρέ Ντεζουά; είπε στον φίλο μου, που είχε φύγει από το Λονδίνο, για να περάση το καλοκαίρι του σ' εκείνη τη μικρή λουτρόπολι.

— Μάλιστα, μίς Γκραϊύ... της απάντησε δειλά ο Άντρέ, σασιτισμένος.

— Σας έχω κρατήσει ένα ωμορφο δωμάτιο, ξανάπε μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο ή μίς Γκραϊύ. Μά, για σας μόνο, έννοείται... Θά ξέρετε βέβαια πως δέν μπορείτε να δέχεσθε επισκέψεις...

— Πώς; έκανε με άπορία ο Άντρέ.

— Η «πανσιόν» μου είναι αύστηρή!... του έτόνισε με ξηρό ύφος ή μίς Γκραϊύ.

Νά πάρη ή όργή! Πόσο τον πείραζε στα νεύρα αυτή ή γυναίκα! Μά τώρα πειά δέν μπορούσε να κάνη άλλιωδς. Έπρεπε να περάση το καλοκαίρι του στην «πανσιόν» της.

Η μίς Γκραϊύ λοιπόν τον ξανακτύταξε από επάνω ως κάτω και του εξήγησε:

— Έχουμε έδω πέρα και τον αιδεσιμώτατο Πήρσον με την γυναίκα του...

— Μπᾶ; έκανε ο Άντρέ. Κι' ο καντηλανάφτης; Αυτός έμεινε στην εκκλησία;

Η μίς Γκραϊύ ώστόσο δέν κατάλαβε το άστείο του. Κι' όμως σου λένε πως όλοι οί Έγγλέζοι ξέρουν να εκτιμήσουνε το χιούμορ... Άς είναι, έπρεπε να βολευτή. Άνέθηκε στο δωμάτιό του, πήρε το μπάνιο του, ξυρίσθηκε και ύστερα από δυό ώρες, μόλις χτύπησε μεσημέρι, κατέθηκε φρέσκος κ' εύθυμος στην τραπεζαρία της πανσιόν. Έκει πέρα θρήκε μιά ωμορφη νέα, ξανθειά, ροδαλή, με μεγάλα άθώα μάτια κ' ένα δροσερό και παιδικό χαμόγελο στα χείλη.

— Είμαι ο Άντρέ Ντεζουά, ο νέος οικότροφος... της είπε με ευγένεια.

— Κ' εγώ είμαι ή Έθελ Πήρσον, ή σύζυγος του αιδεσιμωτάτου... του είπε ή ξανθούλα.

Μπᾶ! Αυτή λοιπόν ήταν ή γυναίκα του πάστορος; Άπίστευτο! Ο Άντρέ γούρλωσε τὰ μάτια του κι' άρχισε να θαυμάζη τη δροσιά της, το πλαστικό σώμα της και τη γοητεία των ματιών της. Μά ή ξαφνική είσοδος στην τραπεζαρία της μίς Γκραϊύ και του αιδεσιμωτάτου Πήρσον τον έβγαλε γρήγορα από την έκστασι του. Ο Άντρέ τότε συλλογίσθηκε ότι ή πρώτη δουλειά που είχε να κάνη ήταν να κερδίση την εμπιστοσύνη του πάστορος. Κ' έπαιξε το παιγνίδι του με τόση διπλωματία, ώστε ο άλλος που ύποπτευόταν κάθε άσωτο Γάλλο, τον θρήκε συμπαιθητικό και άξιαγάπητο.

Η πανσιόν της μίς Γκραϊύ ήταν πολύ μικρή κ' έτσι οί τρεις οικότροφοί της ήσαν διαρκώς μαζί. Σε λίγο μάλιστα έγιναν άχώριστοι. Έπήγαιναν μαζί παντού, στην πλάζ, στο Καζινό, στην κυριακάτικη λειτουργία. Ο Άντρέ εύρισκε τώρα ότι εκείνη ή μικρή λουτρόπολις ήταν ή πιό ωμορφη της Άγγλίας. Καθώς καταλαβαίνετε, ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Έθελ Πήρσον.

Ένα βράδυ που ήσαν στην άκρογιαλιά κι' άκουγα, τὰ αισθηματικά ξεφωνητά της τζάζ, άντήχησε πιό πέρα μιά άλλου είδους συναυλία.

Κοντά στα κύματα περνούσε ένας όμιλος από «Ύμνητάς του

Ύψιστου» μ' ένα μαύρο ράσο από άτλάζι, περασμένο επάνω από το θραδυνό κοστούμι τους. Ο αιδεσιμώτατος Πήρσον, μόλις τους είδε, έσπευσε άμέσως να τρέξη κοντά τους. Έτσι ο Άντρέ θρήκε την εύκαιρία να παρασύρη σε μιά πιό σκοτεινή γωνιά την ωμορφη Έθελ κ' εκεί την πήρε στην άγκαλιά του και τη φίλησε πολλές φορές στο στόμα.

Η Έθελ Πήρσον, όπως μου εξήγησε άργότερα ο Άντρέ, ήταν μιά γυναίκα κ' ένα πολύ παράξενο πνεύμα. Δέν ήξερε τί θά πή άρετή και κακία. Ήταν σαν ένα μικρό παιδί: πέραν του καλού και του κακού. Κ' είχε μείνει πιστή στον αιδεσιμώτατο, όχι γιατί τον άγαπούσε, αλλά γιατί δέν της είχε δυθή ακόμη ή εύκαιρία να τον άπατήση. Τώρα όμως ή εύκαιρία αυτή είχε βρεθῆ...

— Μά πως να θροῦμε έναν τρόπο;... έλεγε στενοχωρημένη στον φλογερό Άντρέ που άνυπομονούσε να την σφιξη στην άγκαλιά του. Έδω πέρα, σ' αυτήν την μικρή πανσιόν είναι αδύνατον!...

Μιά Κυριακή, ώστόσο, ύστερ' από την λειτουργία, ο αιδεσιμώτατος έλαθε επί τέλους μιά πρόσκλησι από ένα συνάδελφό του, για κάποια επείγουσα δουλειά του κι' άφησε μόνους, την

Έθελ και τον Άντρέ, στην πανσιόν της μίς Γκραϊύ. Είχαν λοιπόν ένα ολόκληρο απόγευμα στην διάθεσί τους και πήραν την απόφασι να πάνε να περάσουνε το απόγευμά τους εκείνο, σ' ένα ξενοδοχείο στην γειτονική λουτρόπολι του Σόρεγχαμ.

— Κάπου θά οικονομηθοῦμε... της εξήγησε ο Άντρέ. Έκει πέρα δέν μάς γνωρίζει κανείς. Ω, άγάπη μου, λατρεία μου, χρησέ θησαυρέ μου! Πώς θά ήθελα να ήσουν κυρία Ντεζουά! Δέν θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— Τρελλάθηκες; έκανε γελώντας ή άθώα Έθελ. Κι' ο αιδεσιμώτατος τί θ' άπογίνη; θέλω να έχω ήσυχη την συνείδησί μου... Άς είναι. Λοιπόν, λές να πάμε μιά έκδρομή ως το Σόρεγχαμ; Θαυμάσια. Μά δέν θά μπορέσουμε να καταλύσουμε σε κανένα ξενοδοχείο χωρίς θάλτσα... Πώς φαίνεται πως ότι δέν ξέρεις διόλου τους Έγγλέζους. Κα-

νεις δέν θά θελήση να μάς δώση ένα δωμάτιο. Πιστεψέ με... Είναι αδύνατον. Θά πάμε άδικα στο Σόρεγχαμ!...

Ο Άντρέ πήγε να σκάση από τη λύσσα του.

— Μπᾶ! Αυτές είναι τρέλλες! Πώς μπορούν να μη μάς δεχτοῦν. Άς υποθέσουμε ότι άρρωσταίνεις ξαφνικά, ότι σε πιάνει ένας πόνος; Θά μάς αφήσουν έτσι στον δρόμο; Δέν θά μάς δώσουν ένα δωμάτιο;

— Ά! Τί έξυπνη ιδέα! έκανε ολόχαρη ή Έθελ. Έχεις δίκη, Άντρέ! Έχεις δίκη! Και βέβαια μπορώ ν' άρρωστήσω ξαφνικά. Άφησέ με, έμένα, και θά δης πως θά τὰ καταφέρω...

Κι' αλήθεια, όταν έφθασαν στο Σόρεγχαμ, σταμάτησαν στο πανδοχείο του «Χρυσού Λέοντος» για να τσιμπήσουν κάτι. Κανένα κρύο κυτόπουλο και τίποτε φρούτα... Ο κόσμος εκεί πέρα ήταν ήσυχος σαν να είχε αγιάσει. Ήταν, βλέπετε, Κυριακή. Άγια ήμέρα. Η Έθελ έφαγε με όρεξι, γιατί πεινούσε κ' έπειτα έρριξε μιά παράξενη ματιά στο φίλο της. Κατόπιν έφερε άμέσως το χέρι της στην καρδιά. Έγειρε προς τὰ πίσω το κεφάλι, έκλεισε τὰ μάτια και λιποθύμησε. Ο Άντρέ, σασιτισμένος, έβαλε άμέσως τις φωνές. Η καμαριέρα που τὰ είχε χάσει, έτρεξε κοντά του, είδε τη λιπόθυμη Έθελ κ' θιάστηκε να έδοποιήση τον πανδοχέα και τη γυναίκα του. Μά ούτε το ζώδι

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Η ξενοδόχα τους κύτταξε μ' ένα συμπονετικό ύφος...

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, Ο ΒΡΑΝΑΣ Κ' Η ΓΚΑΦΦΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 4)

έλαττώνη, ένίσχυε και σταθεροποιούσε... Σήμερα βρίσκομαι μπροστά στη βεβαιότητα! 'Η ανακάλυψις εκείνου του κουμπιού, ήπληξε για μένα άποκάλυψις! "Όσο τερατώδες κι' άν φαίνεται το πράγμα, οί συλλογισμοί μου δέ μ' άπάτησαν...

Και μ' έξαρσι άρχισε ν' αναλύη τή σειρά όλων τών συλλογισμών, πού τόν είχαν οδηγήσει στο συμπέρασμα, ότι ό εισαγγελέας, ήταν ένοχος! Και τό μόνο πού δέν παραδεχόταν, ήταν πώς τό πειστήριο-κουμπάκι είχε πέσει, ίσως, άπ' τό χέρι του, όταν όλοι οί δικαστικοί, όλοι οί διάφοροι άρμόδιοι, άλλοι κατά καθήκον, κι' άλλοι άπό γενικώτερο επαγγελματικό ένδιαφέρον, είχαν τρέξει νά έπισκεφθούν τό σπίτι του έγκλήματος, κ' είχαν κάνει έρευνες και άναπαραστάσεις για νά ύποστηρίξουν, καθέννας, τίς άπόψεις του, και είχαν σκύψει επανειλημμένως, και είχαν περπατήσει με τά τέσσερα, για νά βρουν και για νά δουν άποτυπώματα, με σύνεργα και φακούς στο χέρι...

Αυτό τό ένδεχόμενο, τό τόσο φυσικό, του φαινόταν, τόσο άπλό κ' εύκολονόητο, λογικής τόσο χονδροειδούς, πού για έναν άστυνομικό με όσφρησι, καταντούσε σκάνδαλο νά τό υίοθετησθ! Κι' αυτός ζητούσε, διαρκώς, «πίσω άπό τά φαινόμενα», κάτι τό άσυνήθιστο, τό συνταρακτικό, τό έξεζητημένο, τό περίπλοκο... Και τό άλλο, πού, επίσης, δέν δεχόταν, ήταν ή όλοφάνερη για όλους, έννοχή του κατηγορουμένου...

Τώρα, τί σχέσι μπορούσε νά ύπάρχη, μεταξύ του φτωχού εισαγγελέως και του ύποτιθεμένου θύματός του, μόνο του Γιαννάκη τό μυαλό ήταν ικανό νά σοφισθ! Και είχε πλάσει, γι' αυτό, ό άθεόφοβος, ένα μυθιστόρημα όλάκερο, μ' έρωτες, με μίση, μ' άπιστίες, με σκοτεινά κι' άνομολόγητα συμφέροντα, με μυστηριώδεις συναντήσεις, — πού μπροστά του, άσφαλώς, θά ώχριούσαν όλα τά λαϊκά μυθιστορήματα της συνοικίας και τών περιπέτρων...

Ο Καβάσιλας, όλ' αυτά τά πράγματα, τά παρακολουθούσε μ' ένα ύφος σαρκασμού και ύπερτάτης θυμηδίας, ύφος ανθρώπου πού διασκεδάζει, — αλλά συγχρόνως και μ' ένα βαρύ ύφος πληγωμένης αξιοπρεπείας...

Κι' όταν άκουσε τή φράσι του Γιαννάκη:

— "Όσο για τό πτωχό κι' άξιολύπητο θύμα της ύποθέσεως αυτής, μόνον οίκτος άπέραντος χωρεί! 'Η στάσις του, ή συμπεριφορά του, τό άποβλακωμένο του τό θλέμμα, αυτός ό τρόπος πού μ' άτενίζει, μαρτυρούν περι της άνευθύνου διανοητικής του καταστάσεως! Πρόκειται περι ράκους άνθρώπινου, περι άκάκου κι' άβλαβούς άνθρωπαρίου, ίσως άποκρουστικού στη θέα — αλλά, κατ' ουσίαν άκινδύνου και τελείως άνικάνου νά πειράξη, έστω και τό μικρότερο ζωΰφιο...

"Όταν άκουσε, λοιπόν, αυτά τά λόγια, πετάχτηκε όλόρθος άπό τή θέσι του, σαν ταΰρος έξαγριωμένος, κ' έκανε νά χυμήξη καταπάνω του — κι' άν δέν έπεφταν οί άλλοι δίπλα του, θά τόν είχε κάνει κομμάτια...

— Ρέ σύ, του φώναξε, τυφλωμένος άπό τό κακό του, για ποιόν τά λές, αυτά, ρέ;! Ξέρεις τί σου κάνω έγώ, ρέ;! Στο πι και φι σου τό στρίβω τό λαρύγγι, ό πως τ' όσριψα και τή σ υ χ ω ρ ε μ έ ν η ς...

* * *

Τέτοιο ήταν τό άδοξο τό τέλος της σταδιοδρομίας του Γιαννάκη! 'Η φράσι «σαν τή γκάφφα του Γιαννάκη», έμεινε χρόνια στις έφημερίδες... Κι' ό ίδιος, πικραμένος άπό τότε, κ' έντελώς άπογοητευμένος, άποσύρθηκε στον τόπο πού γεννήθηκε και τελείωσε τήν άφανή ζωή του, κάνοντας τό δημοσιογράφο σε κάποιον φύλλο έπαρχιακό...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΨΑΛΛΙΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

σελίδα που είχε θρέξει ή 'Αζιζιέ με τά δάκρυα και τό αίμα της. Και ό Γενή θέης διάβασε τά έξής:

«...Ύστερ' άπό τήν κατάκτησι, ό σουλτάνος ζήτησε νά μάθη ποιος είχε σπείρει τήν άνταρσία στις έπαναστατημένες χώρες. Και όταν έμαθε τήν άφορηή του κακού, διάταξε νά κόψουν τήν γλώσσα τριάντα χιλιάδων γυναικών, γιατί αυτές ξεσήκωσαν τόν κόσμο σ' επανάστασι. Κ' έτσι μονάχα ή Αυτοκρατορία βρήκε τήν ήσυχία της για μιά γενεά...»

'Ο νεότουρκος κατάλαβε τότε γιατί ή 'Αζιζιέ έκοψε τή γλώσσα της...

Και όταν είδε στο πάτωμα τό ματωμένο χρυσό ψαλλίδι, έσκυψε, τό πήρε και τό βούτηξε σ' ένα ποτήρι νερό... Και τό ποτήρι αυτό τό άδειασε όλόκληρο, σμίγοντας τό κοκκινωπό υγρό με τά δάκρυά του...

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΣΟΥ ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

νά γλυτώσης άπό τήν συντροφιά μου.

Και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο έγκατέλειψε τόν Ρενέ και πήγε νά συνεχίση τούς λωποδυτικούς άθλους του.

"Όσο για τόν Ρενέ, αυτός πήγε νά βρῆ τόν νέο διοικητή τών κατέργων της Γουιάννης για νά συνεννοηθῆ μαζί του για μιά μεγάλη προμήθεια κρέατος, τήν όποία έπρόκειτο νά στείλῃ στην όλλανδική Ιουιάνη και φυσικά ήθελε σχετική άδεια.

Για τόν Ρενέ Ζάν, τόν πλούσιο ζωέμπορο, όλα ήταν εύκολα κι' όλες ή δουλειές του γινόντουσαν, φθάνει νά σκορπούσε μερικά χρήματα. Στο Σαιν-Λωράν όλοι τόν εκτιμούσαν και τόν σεβόντουσαν. "Ενας μάλιστα πλούσιος κτηματίας της Γουιάννης του είχε προτείνει νά τόν παντρέψῃ με τήν κόρη του μιά έξυπνη και πεντάμορφη νέα. Κι' ό Ρενέ πού ήθελε τώρα νά ξεκουρασθῆ άπό τίς επιχειρήσεις και τίς φασαρίες των, είχε δεχθῆ αυτήν τήν πρότασι και είχε όρίσει ακόμη και τή μέρα τών γάμων του.

— "Αμα θά παντρευθῶ, δήλωνε στον σύντροφό του, θά ξεπουλήσω όλα τά ζῶα μου και θά πάω νά ζήσω με τή γυναίκα μου σ' ένα ήσυχο και μακρυνό μέρος για νά μπορώ νά χαρώ τήν εύτυχία μου.

Μά δέν ήταν τυχερό νά πραγματοποιήσῃ αυτό τό όνειρό του. Λίγες μέρες πριν του γάμου του, ό σύντροφός του, άφου πήρε όλα τά λεφτά πού βρήκε στο ταμείο του Ρενέ, πάνω άπό πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, τό έσκασε κρυφά και έξηφανίσθη. Πριν φύγῃ όμως έγραψε ένα γράμμα στον διοικητή τών κατέργων της Γουιάννης, στον όποιο του άπεκάλυπτε πώς είχαν δραπετεύσει και τί είχαν άπογίνει οί δυο κατάδικοι, ό 'Αντρέ Λωρνιέ κι' ό «10.801».

«'Ο 'Αντρέ Λωρνιέ, του έλεγε, είνε ό σημερινός ζωέμπορος Ρενέ Ζάν, όσο για τόν «10.801» αυτός είμαι έγώ. Μά θά κάνετε άδικα τόν κόσμο νά με άναζητήσετε. Πρόλαβα και τό έσπασα από τήν Γουιάνη!»

'Ο διοικητής τών κατέργων άναγκάσθηκε φυσικά νά κάνει άνακρίσεις, και έξακρίβωσε ότι πράγματι πρό πέντε χρόνων είχαν δραπετεύσει αυτοί οί δυο κατάδικοι. "Ετσι συνέλαβε τόν Ρενέ Ζάν, έξήτησε τά δακτυλικά άποτυπώματά του, και όταν είδε ότι ταίριαζαν με του Λωρνιέ του εδήλωσε:

— Είμαι ύποχρεωμένος νά σε συλλάβω.

Μάταια εκείνος διαμαρτυρήθηκε ότι αυτό ήταν άδικο, άφου είχε γίνει πειά ένας τίμιος άνθρωπος!

— 'Ο νόμος είνε νόμος! του άπάντησε ό διοικητής.

Κ' έδωσε έντολή για τόν στείλου, πάλι στα κάτεργα του Μαρονί. Για τιμωρία μάλιστα τόν έρριξε στον έκτο καταυλισμό, εκεί πού βρίσκονται οί λεπροί και οί ισοθίτες έγκληματῆαι!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 30)

ούτε ό αιθέρας, ούτε τά τραντάγματα συνέφερναν τήν λιπόθυμη ξένη.

'Η γυναίκα του ξενοδόχου τότε, μαζί με τήν καμαριέρα σηκωσαν τή λιπόθυμη και τήν μετέφεραν σ' ένα δωμάτιο. 'Εκεί πέρα τήν έγδυσαν και τήν ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι. 'Η "Εθελ λοιπόν, συνήλθε λιγάκι, έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό και ρώτησε με σβυσμένη φωνή, χωρίς ν' άνοιξη τά μάτια της.

— Ποϋ είνε ό άνδρας μου;

'Ο πανδοχεύς πού έστεκε στο κατῶφλι του δωματίου, κατακύλησε γρήγορα στη σκάλα κ' έτρεξε μπροστά στον 'Αντρέ Νταζουά.

— Μά τί άνθρωπος είσαστε έσεεις, κύριε! του φώναξε πειραγμένος. Δέν πηγαίνετε επάνω νά δῆτε τή γυναίκα σας; 'Εκείνη ξεψυχάει στο κρεβάτι κ' έσεεις κάθεστε εδῶ πέρα σαν νά μη συμβαίνει τίποτε!...

'Ο 'Αντρέ, ύστερ' άπό τίς επιπλήξεις αυτές άνέβηκε στο δωμάτιο πού ήταν ή "Εθελ. 'Η ξενοδόχα, τούς κύτταξε μ' ένα συμπνετικό ύφος κ' έπειτα, χωρίς νά πῆ τίποτε, θγήκε άπό τό δωμάτιο κ' έκλεισε τήν πόρτα.

'Η "Εθελε τότε άνοιξε τά μάτια της κ' έγινε ροδοκόκκινη χάν άγγελουδι.

— Πές μου, 'Αντρέ, τή ρώτησε. Δέν έπαιξα καλά τό ρόλο μου;

Μά ό 'Αντρέ δέν είχε καιρό για περιττά 'όγια. 'Αγκάλιασε τήν αγαπημένη του και τή φίλησε παράφορα στο στόμα. 'Επί τέλους! "Εσαν μόνοι!... 'Η κωμωδία τους είχε πετύχει μιά χάρρα.

'Από τότε, κάθε Κυριακή πού έφευγε ό αιδεσιμώτατος, ή "Εθελ πάθαινε άπό μιά καρδιακή προσβολή σ' όλα τά ξενοδοχεία

του Σόρεγχαμ.

ΠΙΕΡ ΜΙΑ